

nüüd wilmxes otsas August Hermann Branke wâimehhe jures ennast monne aia walmistamas olnud. Se olli kulus mees, kelle jures ta olnud. Siis sündis jut juttust ja fõnne fõnnest, et aeg lõbusaste eddasit joudis funni nooremehhe issa ukse ees seisid. Kirriko õppetaja maiast tullid feik sure rõmo fissaga noremehhe vasto tedda terretama. Siis läksid õppetaja maiasse, nored naesterahwas passuti fa sisse. Kui terretamised lõpsid, panni õppetaja fäed risti, laulis: „Oõ wôtkem Jummalat,” feik teised járrele. Kui laul lõppend, ütles Mina noremehhe kohta: Kui illus heál teil! sesugust illusat heált posse ma mitte weel kuulnud! olge ni head, laulge mulle fa sedda ja sedda fenna laulo, mis Branke wâimees teinud.”

„Heamelega!” ütles noormees. Za laulis üksipäini sedda laulo: „Mo süddä olle rohhul”, ja ei teadnud arwata, et pisut aia pârrast festsammas laulust temmale feik finitus ja esto õn tulli.

Mina silmi tulli wessi, fui ta olli lõppe.

tand. — Pârrast satiis noormees mollemad naesterahwad moisa, kust nad wâlja olli tulnud.

Nore mehhe Pea Pâis ümber — wist Mina preilli olli ta mele jänud. Eks abbiello olle fa Jummalast seätud. Agga et noremehhel pûhhapâwa vasto ennast walmista da olli ja et Mina preili hopis suremat sugu olli, läksid nisuggused mõtted warsi oma teed.

Agga Gundling omma tutwa peâliffuga olli ennast fa walmistanud, noort meest kohhe pûhhapâwa õhto wâggiwaldsel kombel àrawia.

Pûhhapâw tulli fâtte. Noormees, kes monda korda Branke ja temma fuulsa wâimehhe assemel jo jutlust olli teinud, olli fa siin mees, et iggaühel hea meel olli, nisugust õppetajat sada. Temina wanna issal olli wessi filmis fui tedda omma kohha pârriaiks terretas. Se olli ses maias suur rõmo pâw.

Õhto, ja sedda mõda fa unne aeg ollid fâtte joudnud, — wassi tuul wâljas ja kau-